

hvis en hovedaktionær sælger en ejendom til et selskab, vil det være selskabets skatteansættende myndighed, der afgiver det bindende ligningssvar.

Er der mere end én juridisk person, og disse er omfattet af bestemmelsen i ligningslovens § 2, stk. 2, der omhandler koncernforbundne og kontrollerede juridiske personer, og har de ikke den samme skatteansættende myndighed, eller er den juridiske person ikke skattepligtig her til landet, bestemmer skatteministeren hvilken myndighed, der behandler anmodningen.

Den juridiske persons skatteansættende myndighed kan ikke træffe afgørelse uden forudgående høring af de skatteansættende myndigheder for de øvrige parter. Meddelelsen om det bindende ligningssvar skal sendes til samtlige involverede parter.

For at undgå, at et klageforløb kan medføre asymmetrisk skattemæssig behandling af juridiske personer og hovedaktionærer, foreslås det ligeledes at samordne klagebehandlingen således, at en klage over det bindende ligningssvar rettes til Landsskatteretten. Skatteankenævnet er dermed ikke klageinstans for hovedaktionæren.

Landsskatterettens kendelse har direkte bindende virkning for samtlige parter. Alle parter bliver herved inddraget i klagesagen, uanset om de ønsker at klage over svaret eller ej. Samtlige parter får ligeledes partsstatus i klagesagen.

Såfremt en af parterne ikke lægger det bindende ligningssvar til grund ved selvangivelsen, foreslås det, at virkningen af det bindende ligningssvar bortfalder for samtlige parter. Konsekvensen ved ikke at have lagt det bindende ligningssvar til grund ved selvangivelsen er, at den skatteansættende myndighed i forbindelse med den almindelige ligning ikke er bundet af svaret og dermed kan ændre den skattepligtiges skatteansættelse. En sådan ansættelsesændring følger de almindelige regler for klage over en skatteansættelse. Med forslaget om, at den bindende virkning bortfalder for samtlige parter i købsaftalen, sikres der mod asymmetri i den skattemæssige behandling af parterne, hvor en klageinstans ændrer den skatteansættende myndigheds afgørelser.

Hvis parterne har fået et bindende ligningssvar, som de har påklaget, og de på selvangivelsestidspunktet endnu ikke har fået svar på klagen, vil klageinstansens afgørelse binde parterne og myndighederne, uanset hvad parterne har selvangivet. Det samme gør sig gældende, hvis der er klaget over et bindende ligningssvar afgivet efter § 20 H, stk. 2.

Da et bindende ligningssvar kan ændres ved en aftaleparts påklage, og den bindende virkning kan bortfalde, såfremt en aftalepart undlader at lægge svaret til

grund ved selvangivelsen, bør disse konsekvenser fremgå af et bindende ligningssvar omfattet af den foreslåede § 20 H, stk. 3.

Som en konsekvens af dette nye stk. bliver det gamle stk. 3 stk. 4.

Til nr. 10

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i § 20 H, stk. 5, der fastlægger, at hvis en skattepligtig har fået et bindende ligningssvar og efterfølgende får en bindende forhåndsbesked vedrørende det samme spørgsmål, bortfalder det bindende ligningssvar. Det vil i praksis sige, at en skatteyder, der har fået et bindende ligningssvar, fra det øjeblik den bindende forhåndsbesked er afgivet, ikke længere kan støtte ret på det oprindelige bindende ligningssvar.

Baggrunden for denne bestemmelse er, at det ikke er ønskeligt, at en skatteyder foretager »forum shopping«, det vil sige, spørger forskellige myndigheder, indtil vedkommende finder det mest gunstige svar.

I den modsatte situation, det vil sige, den hvor en skatteyder først har anmodet om en bindende forhåndsbesked og efterfølgende ønsker et bindende ligningssvar vedrørende det samme spørgsmål, vil den skatteansættende myndighed, pga. rangordenen mellem de administrative myndigheder og hensynet til den administrative praksis som en bindende forhåndsbesked medfører, være forpligtet til at give et svar, der er i overensstemmelse med den oprindelige bindende forhåndsbesked.

Til nr. 11

I § 22 A, stk. 3, henvises der til § 34, stk. 2, 2. pkt. Dette pkt. eksisterer ikke, og det foreslås derfor at ændre bestemmelsen, så der alene henvises til § 34, stk. 2. Der er tale om en redaktionel ændring.

Til nr. 12

I skattestyrelseslovens § 23, stk. 1, er der to nr. 9. Dette skyldes, at der i foråret 2003 ved to lovændringer, lov nr. 267 af 12. april 2003 og lov nr. 332 af 9. maj 2003, ved en fejl blev indsat to bestemmelser i § 23, stk. 1, nr. 9. For at rette denne fejl, foreslås det, at bestemmelsen, der blev indsat med lov nr. 332 af 9. maj 2003, bliver nr. 10. Der er tale om en redaktionel ændring.

Til nr. 13

Skattestyrelseslovens § 40 er en overgangsbestemmelse. Da bestemmelsen ikke er nødvendig længere, foreslås det at ophæve den.